

LBRS We know
Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

— T L S W A N —

PROVOCAREA

Al patrulea volum al seriei
CLUBUL MILES HIGH

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

Capitolul 1

Christopher

BĂZĂITUL INSISTENT AL ALARMEI ÎNTRERUPE TĂCEREA ȘI mă trezesc, întinzându-mă în pat.

— Mama mă-sii, parcă am dormit doar vreo trei minute! bâigui.

— Cred că asta am și făcut! șoptește Heidi, aruncându-și un picior peste mine.

Moțai cu ochii închiși, dar simt o pereche de buze pe gât din cealaltă parte.

— 'Neața! Nicki! șoptesc.

Ea zâmbește, cuibărindu-se mai aproape de gâtul meu.

— Bună dimineața, Christopher!

Rămânem toți trei într-o tăcere liniștitoare alte câteva minute, însă știu că trebuie să mă pun în mișcare. Am o ședință de consiliu la nouă.

— Sus! spun și oftez adânc.

Fetele mormăie îmbufnate.

Mă ridic în capul oaselor și arunc o privire în jur. Peste tot sunt împrăștiate haine, iar în cada scufundată în podeaua din baie văd o sticlă de vin și trei pahare. Mă aplec și o sărut pe Nicki pe șold.

— Trezește-te, fetișcano!

— Pleacă de-aici!

Se rostogolește pe cealaltă parte.

Zâmbind, îi trag o palmă peste fund lui Heidi.

— S-a terminat petrecerea!

— Au! strigă ea.

Cobor din pat, dar rămân la marginea lui, ca să admir priveștiștea. Nu o să mă satur niciodată să văd două femei frumoase în așternuturile mele.

— Haideți, plecați!

Trag păturile de pe ele.

— Trebuie să merg la birou!

E foarte ușor să le conving să vină aici, dar nu e la fel de ușor să le fac să plece.

— Ce se întâmplă diseară? întrebă Nicky.

— Nimic, îi răspund, plimbându-mă dezbrăcat prin cameră și adunându-le hainele. Sunt ocupat.

— Cu ce? întrebă Heidi, sprijinindu-se în coate.

Părul blond îi stă vâlvoi și ciufulit.

— Am o întâlnire.

Îi arunc cu chiloții în cap.

— Cu o fată cuminte!

Fac ochii mari ca să subliniez ideea.

— Exact opusul vostru, stricatelor!

Pufnesc amândouă în răs.

— Dar ție îți plac stricatele! spune Nicky.

Mă sprijin în mâini și le sărut pe amândouă, apoi o prind de păr pe Nicky și o trag spre mine ca să o pot săruta mai îndelung. E preferata mea.

— Așa e! Îmi plac!

Mă aplec și îi sărut sânul lui Heidi. Mă prinde de păr, și simt un zvâcnet între picioare. Când mă prinde de păr, s-a zis cu mine.

Încetează! N-am timp de așa ceva. Mă desprind din strânsoarea ei.

— Păi... ne suni când te întorci de la întâlnirea aia plictisitoare? mă întrebă Heidi.

Rânjesc și îmi reiau adunatul hainelor. Ce bine mă cunosc amândouă!

— Probabil!

Trag de sutienul lui Nicki ca de o praștie și i-l arunc în cap. O lovește cu putere.

— Au, termină! îmi strigă, luându-și sutienul.

Intru în baie și pornesc dușul. Le văd întinse în continuare în pat și mă întorc în cameră cu mâinile în șold.

— Ridicați-vă până nu vă pun să faceți lucruri de nedescris! le îndemn.

— Ce-i nou în asta?

Heidi îmi zâmbește jucăuș. E ciufulită toată și proaspăt satisfăcută.

Tentant...

— Am o ședință de consiliu la nouă.

Fac duș și, când ies după câteva minute cu un pro-sop alb în jurul taliei, le văd îmbrăcându-se încet, așa că intru în dressing. Îmbrac un costum bleumarin și o cămașă albă, îmi pun Rolexul la mână, apoi pantofii negri și cureaua, după care mă întorc în baie.

Ca de obicei, fetele intră și se așază pe măsuța de toaletă ca să stăm de vorbă cât îmi aranjez părul.

— Ce treburi ai azi, șefule? mă întrebă Nicki, strângându-mi cravata mai tare.

— Chestii de afaceri.

— Îmi plac chestiile de afaceri! îmi răspunde Heidi. Spune-mi ceva ce ar zice un șef!

— Ești concediată!

Chicotesc amândouă.

— Spune-mi și mie ceva ce ar zice un șef! îmi cere Nicky.

— Apleacă-te peste birou!

O întorc cu spatele și-i ridic rochia peste fund. Simt un val de excitație văzându-i fundul mic în aer... pregătit și așteptând.

Du-te dracului la muncă!

— Să mergem! mă răstesc și ies grăbit din baie.

Aud o voce din bucătărie.

— Bună dimineața, domnule Miles!

— Bună dimineața, domnișoară Penelope! îi răspund, luându-mi servieta din birou.

Mă întorc în bucătărie, iar domnișoara Penelope îmi întinde un termos cu cafea.

— Ești cea mai bună menajeră din toate timpurile, fără îndoială!

Îi zâmbesc și o sărut pe obraz.

— Știu, dragule!

Nici măcar nu glumesc. Domnișoara Penelope chiar e cea mai bună menajeră din toate timpurile. Dacă nu ar avea 56 de ani... și n-ar fi deja măritată, aș lua-o de nevastă.

Fetele apar de după colț.

— Bună dimineața, domnișoară Penelope! strigă la unison.

— Bună dimineața, fetelor! zâmbește ea, apoi se întoarce spre mine și-mi face un semn ghiduş cu ochiul.

Da, da, știu!

Sunt un om rău.

Am lămurit deja de un milion de ori chestia asta.

— Acum trebuie să plecăm. O zi frumoasă, domnișoară Penelope!

— Mulțumesc, dragule! Și ție la fel!

Mergem spre ușă și urcăm în lift în timp ce fetele stau de vorbă. Când ajungem la parter, ne îndreptăm împreună spre intrarea în clădire. Hans așteaptă lângă mașină.

— 'Neața, Hans! îi zâmbesc.

— Bună dimineața, domnule Miles!

Își pleacă ușor capul.

— Le conduci tu pe fete acasă, te rog? îl întreb.

— Da, domnule! îmi răspunde zâmbind. Bineînțeles!

— 'Neața, Hans!

Fetele zâmbesc în timp ce le deschide portiera din spate a limuzinei. Le sărut pe amândouă pe obraz la plecare și urcă fericite în mașină. Mă uit cum dispare limuzina și mă întorc în clădire să iau liftul spre subsol. Urc într-un Porsche negru și ies din parcare, după care intru într-o coloană lungă de mașini.

Îhh... traficul londonez! Există ceva mai rău de-atât?

Trei ore mai târziu

— Și cel de aici...

Jameson arată o linie de pe diagramă.

— Urmărim tendința asta. Vedeți cum suprapopularea...

Casc și abia îmi mai țin ochii deschiși.

— Nu te lăsăm să dormi, Christopher? se răstește la mine Jameson.

Păi, da, de fapt!

Îmi dreg glasul ca să nu-mi dau ochii peste cap.

— Iartă-mă! mă scuz.

Doi dintre frații mei, Jameson și Tristan, au venit la Londra ca să se întâlnească cu mine și Elliot pentru ședința trimestrială de consiliu. Tâmpeniile despre care avem de discutat sunt extrem de plictisitoare. Jameson începe din nou să vorbească, oferind nenumărate detalii despre o tendință de creștere, așa că mă apucă iarăși criza de căscat.

Jameson mă privește încruntat.

— Scuze! șoptesc, încercând să nu-l mai întrerup.

Pe toți dracii, concentrează-te!

Abia îmi mai țin ochii deschiși. Mă uit la ceas. Cât mai durează ședința asta?

Elliot începe să vorbească:

— Am urmărit rezultatele și am descoperit...

Și vorbește, și tot vorbește... Casc iar.

— Termină odată! răbufnește Tristan. Nu ești singurul mort de oboseală!

Îmi ridic ochii și-i văd pe toți trei întorși spre mine.

— Pun pariu că felul în care a obosit Christopher a fost mult mai distractiv decât al tău! comentează Elliot ironic.

— Sută la sută, bombăne Tristan sec. Am dormit pe jos în timp ce copiii dormeau în patul meu, fir-ar să fie!

— De ce? se încruntă Jameson.

— Fetele au hotărât că nu vor să doarmă decât în dormitoarele lor de acasă.

Schițează un surâs prefăcut.

— E foarte distractiv să călătorești în perioada asta!

— Dacă ești prost!

Clatin dezgustat din cap.

— Ce înseamnă asta? se răstește Tristan.

— Doar că...

Mă opresc.

— Doar că, ce?

— Doar că-mi imaginam că tu ești părintele, răspund nonșalant și iau o gură de apă. Nu pot să înțeleg de ce naiba lași copiii să doarmă în pat și tu dormi pe jos.

— Summer nu e în apele ei; tușește, se justifică Tristan.

Mă strâmb la el.

— Nu respira în direcția mea, ticălos plin de germeni ce ești!

— Dacă ai avea copii, ai înțelege, mi-o întoarce Tristan.

Elliot râde.

— De parcă se va întâmpla vreodată așa ceva!

Tristan pufnește în râs.

— Știu, nu?

— Putem să ne concentrăm naibii la discuție? zice Jameson și bate în tabla albă.

— Ce naiba vrei să spui? întreb, uitându-mă la el. O să am și eu copii într-o bună zi.

— Ba nu!

Jameson scrie pe tablă de parcă și-a amintit următorul subiect de discuție.

— Nu există nicio șansă să faci copii!

— Poftim? strig indignat. Ce porcărie! Habar n-ai!

Tristan își dă ochii peste cap de parcă sunt tâmpit.

— Tu ești cel care habar n-are!

— Ești prea egoist ca să ai o soție și copii. Nu o să se întâmple niciodată! îmi zice, rânjind, Elliot.

— O să și-o tragă în grup și la 90 de ani! răspunde Jameson indiferent în timp ce desenează o diagramă pe tablă.

Băieții se pun pe râs.

— Ca să știți și voi... Nu mi-o trag în grup!

Îmi aranjez cravata, enervat.

— Doar încurajez activitățile în grup unde fiecare este tratat în mod egal.

Îmi îndrept umerii.

— E o mare diferență!

Încep toți trei să râdă și văd negru în fața ochilor.

— Sunteți foarte critici având în vedere că și voi ați fost exact ca mine!

— Ba nu, nu am fost! se răstește Elliot. Nici pe departe. Ești defect!

— Nu sunt defect, la naiba! icnesc indignat.

— Ai 31 de ani și n-ai avut niciodată o iubită. Nici măcar una! spune Tristan.

— Scoți niște fete de treabă la întâlniri simbolice ca să te amăgești singur că au vreo șansă. Pe lângă faptul

că nu ți-o tragi decât cu două femei odată, ca să nu existe șansa să te îndrăgostești de vreuna, comentează și Jameson imposibil.

Rămân cu gura căscată de groază.

— Așa mă vezi tu?

— Păi, așa ești, îmi răspunde Jameson și începe să bată cu mâna în tablă. Acum... să revenim la analiză! adaugă.

Inima îmi bubuie furios în urechi în timp ce-i privesc. Nu-mi vine să cred!

— Nu sunt defect!

— Ești răsfățat, adaugă Elliot.

— Cum adică sunt răsfățat? icnesc îngrozit.

Jameson se strâmbă.

— Of, te rog!

— Nu sunt răsfățat, la dracu'!

— Ba da, ești, răspunde Elliot.

— Dă-mi un exemplu! mă răstesc.

— N-ai fost în viața ta la un interviu, dar ai slujba visurilor tale. Ai apartamente de lux la New York, Londra și Paris, precum și angajați în toate colțurile lumii. Ai o colecție de mașini sport în valoare de zece milioane de dolari. Oamenii par să creadă că ești extrem de arătos și e de ajuns să te uiți la o femeie, și-i și cad chiloții de pe ea... indiferent dacă e măritată sau nu, îmi spune Jameson calm.

Deschid gura să mă apăr, dar nu reușesc să zic nimic.

— Și... nu vrei să ieși niciodată cu o fată de rând pentru că o consideri inferioară, adaugă Tristan.

— Nimeni nu vrea să iasă cu o fată de rând! strig scandalizat.

Jameson mă privește drept în ochi.

— Spune-mi când ai fost nevoit să muncești ultima oară pentru ceva, Christopher!

— Du-te dracului! pufnesc.

— Nu, vorbesc serios! Când a fost ultima dată când ți-ai fixat un obiectiv și nu l-ai îndeplinit în aceeași seară?

Elliot zâmbește, legănându-se pe scaun, și îi văd pe toți cum așteaptă să le răspund.

— Nu are ce să spună. Nici măcar un singur exemplu, rânjește Tristan.

— Am obiective pe care încă nu le-am îndeplinit, mă bălbâi stânjenit.

— Să dormi singur? sugerează Elliot.

Își dau capul pe spate și râd în hohote, crezând că e cel mai amuzant lucru pe care l-au auzit vreodată.

Mă simt trădat.

Așa mă văd ei?

— Duceți-vă dracului! spun și mă ridic. Și la dracu' cu ședința voastră tâmpită! Nu mai rămân să ascult poreăriile astea!

Ies nervos din birou și trântesc ușa.

— Treci înapoi, blegule! strigă Jameson după mine.

Îi aud izbucnind din nou în răs... *Nenorociții!*

Trec pe lângă recepție și secretarele își ridică ochii, văzându-mă nervos. Probabil e o premieră. Eu nu sunt niciodată nervos.

— Christopher, e totul în regulă? se încruntă Victoria.

— Evident, nu! Nu e! pufnesc. Nenorociții ăia cred că sunt răsfățat!

Îmi ridic mâinile în aer în timp ce trec pe lângă ea.

— Îți vine să crezi?

— Nu. Absolut deloc!

Victoria mișcă din buze ca să-și ascundă zâmbetul.

Îmi mijesc ochii, avertizând-o tacit, și merg mai departe spre biroul meu. Le aud pe secretare cum râd pe înfundate la recepție.

Văd negru în fața ochilor!